

Sygnatura akt VI Ka 438/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 lipca 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Agata Lipke

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 r.

przy udziale Michała Janickiego

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Zachód w G.

sprawy **G. W.**, syna J. i H.

ur. (...) w K.,

oskarżonego z art. 157§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 stycznia 2016 r. sygnatura akt IX K 257/13

na mocy art. 437 kpk, art. 439 § 1 pkt 9 kpk, art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk

1. uchyla punkt 1 i 3 zaskarżonego wyroku i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza postępowanie przeciwko G. W. o czyn z art. 157 § 2 kk polegający na tym, że w dniu 12.07.2009 r. w G. popychając S. M., doprowadził do jego upadku, w następstwie którego pokrzywdzony doznał urazu powłok głowy okolicy potylicznej, bolesnego guza okostnowego prawej okolicy zausznej oraz zranienia lewego przedramienia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni – wobec przedawnienia jego karalności;

2. utrzymuje w mocy punkt 2 zaskarżonego wyroku;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. G. kwotę 1093,20 zł (tysiąc dziewięćdziesiąt trzy złote i dwadzieścia groszy) obejmującą kwotę 193,20 zł (sto dziewięćdziesiąt trzy złote i dwadzieścia groszy) sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa

VI K 438/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26.01.2016 r., na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzono postępowanie karne wobec G. W. o to, że w dniu 12.07.2009 r. w G., popychając S. M., doprowadził do jego upadku, w następstwie którego pokrzywdzony doznał urazu powłok głowy okolicy potylicznej, bolesnego guza

okostnowego prawej okolicy zausznej oraz zranień lewego przedramienia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni, tj. o występki z art. 157 § 2 kk, na okres próby wynoszący 1 rok.

Na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze, § 14 ust. 2 pkt. 1 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. G. wynagrodzenie w kwocie 1476 zł. w tym podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60 zł oraz obciążono go wydatkami postępowania do kwoty 1569,28 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając mu:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk, poprzez przekroczenie reguł swobodnej oceny dowodów i ocenę materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, tj. ustalenia sprzecznego z materiałem dowodowym, że oskarżony w dniu 12.07.2009r. w G. umyślnie w zamiarze ewentualnym dopuścił się przestępstwa z art. 157 § 2 kk na szkodę S. M., poprzez popchnięcie go i spowodowanie jego upadku, co skutkowało odniesieniem przez pokrzywdzonego urazu w postaci bolesnego guza okostnowego prawej okolicy zausznej oraz zranień lewego przedramienia, tj. naruszenia czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni, podczas gdy oskarżony nie dopuścił się wyżej opisanego przestępstwa, gdyż nie można mu w tym zakresie przypisać winy, a to dlatego, że zachowanie oskarżonego, tj. odepchnięcie pokrzywdzonego, który był wzburzony, zachowywał się agresywnie i szedł w stronę oskarżonego kierując do niego wyzwiszka oraz wymachując w jego stronę pustą szklaną butelką po piwie oraz uderzył oskarżonego tą butelką w rękę, a następnie zamachnął się, aby uderzyć oskarżonego butelką w głowę, a więc działanie oskarżonego spełniło przesłanki obrony koniecznej rozumieniu art. 25 §1 kk i nie stanowiło przestępstwa z art. 157 § 2 kk – przy czym uchybienie temu przepisowi mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, ponieważ spowodowało błędne ustalenie, iż oskarżony dopuścił się umyślnego przestępstwa z art. 157 § 2 kk, podczas gdy działanie oskarżonego nie było zawinione, gdyż działał on w ramach obrony koniecznej z art. 25 § 1 kk, a nie konsekwencją wyżej opisanej obrazy prawa procesowego, tj. art. 7 kpk była niewłaściwa subsumpcja prawna w zaskarżonym wyroku, polegająca na niezastosowaniu przez sąd art. 25 § 1 kk;

2) obrazę prawa materialnego, gdyż sąd nie zastosował art. 25 § 1 kk i nie zakwalifikował działania oskarżonego jako obronę konieczną, co stanowiło konsekwencję naruszenia prawa procesowego i wynikającego z niego błędnych ustaleń faktycznych.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu w związku z treścią art. 25 § 1 kk.

Apelacja okazała się skuteczna o tyle, iż w wyniku jej wniesienia zaskarżony wyrok należało uchylić i umorzyć postępowanie.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie pozwalał na ustalenie, że oskarżony działał w warunkach obrony koniecznej określonej w art. 25 § 1 kk, brak było zatem podstaw do uniewinnienia go od zarzucanego czynu. Przekonują o tym same wyjaśnienia oskarżonego, powołane w apelacji przez obrońcę, w których stwierdza on m.in.: „Kiedy mnie uderzył taką butelką, to się zaczął wycofywać, on się cofał, a ja szedłem za nim, bo chciałem wejść do siebie na działkę. To jest alejka na ogródku działkowym. On mi zagradzał drogę. Wziął butelkę i zamierzał mnie uderzyć w głowę, ale nie uderzył. A szkoda, żałuję teraz. Ja go odepchnąłem i upadł na tył głowy, w kwiatki – w piwonie” (k. 449). Skoro pokrzywdzony wycofywał się, zmierzając w kierunku wyjścia, a oskarżony szedł za nim, to brak było podstaw do uznania, że popychając pokrzywdzonego, oskarżony odpiął bezpośredni i bezprawny zamach na swoje zdrowie,

niezależnie od tego, czy pokrzywdzony wymachiwał w tym czasie butelką, czy też nie. W tej sytuacji sformułowanie w apelacji błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy art. 7 kpk w art. 25 § 1 kk należało uznać za nietrafne.

W wyroku warunkowo umarzającym postępowanie karne przypisano oskarżonemu popełnienie występku z art. 157 § 2 kk, tj. czynu ściganego z oskarżenia prywatnego. Zgodnie natomiast z art. 101 § 2 kk karalność tego rodzaju przestępstw ustaje z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia, natomiast zgodnie z art. 102 kk, jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa przedawnia się z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Skoro zatem przypisany oskarżonemu czyn z art. 157 § 2 kk popełniony został w dniu 12.07.2009 r., to w dniu 12.07.2015 r., nastąpiło przedawnienie jego karalności, co skutkowało powinno umorzeniem postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt. 6 kpk. Przedawnienie karalności stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, którą sąd odwoławczy uwzględnia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 pkt 9 kpk).

Mając powyższe na uwadze uchylono pkt 1 i 3 zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk umorzono postępowanie, utrzymując w mocy pkt. 2 wyroku, w którym zasądzono wynagrodzenie dla obrońcy. Na podstawie art. 632 pkt. 2 kpk kosztami procesu w sprawie obciążono Skarb Państwa.